

OLGA VAN DER MEER

Alias Kiki

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

‘Geweldig. Je zult de ster van de avond zijn, zoals gewoonlijk.’ Lucas Hoogevorst knikte goedkeurend terwijl zijn vrouw Kyara bevallig een pirouette voor hem draaide, om zo haar nieuwe jurk goed te tonen. De helderblauwe stof van haar creatie liet haar grijze ogen extra uitkomen en stak mooi af tegen haar asblonde haren, die voor deze gelegenheid in een ingewikkeld kapsel waren opgestoken. Haar enige sieraad was een zilveren ketting met grote stenen in diverse kleuren blauw, die goed uitkwam tegen de eenvoudige halslijn van de jurk. De ketting was zo opvallend dat ze besloten had geen andere sieraden te dragen. Kyara verstond als geen ander de kunst van het weglaten in haar outfit, daar had ze geen stylistes voor nodig. Haar benen waren gehuld in een ragdunne, iets glanzende panty en haar schoenen hadden exact de kleur van de jurk. Het totaalplaatje was chique, klassiek en adembenemend mooi. ‘Ik ben trots op je,’ voegde Lucas nog aan zijn woorden toe.

‘Wij zijn, samen met je ouders, het visitekaartje van het bedrijf. Als vrouw van de toekomstige directeur kan ik moeilijk in een jurkje van de C&A aankomen bij het officiële diner

ter ere van het honderdjarig jubileum,' zei Kyara na nog een laatste inspecterende blik in de spiegel te hebben geworpen.

'Een mooier visitekaartje kan ik me niet wensen.'

'Dan heb ik al die moeite tenminste niet voor niets gedaan,' zei Kyara tevreden.

'Moeite? Het aantrekken van een jurk kun je toch geen prestatie noemen,' merkte Lucas licht spottend op.

'Lieverd, ik kan wel horen dat jij een man bent.' Kyara schudde haar hoofd. 'Je denkt toch niet dat ik er van mezelf zo uitzie? Daar zit heel wat werk in. Vergelijk dit uiterlijk eens met hoe ik 's ochtends uit bed kom.'

'Het maakt niet uit, ik vind je altijd mooi.' Het klonk werktuiglijk, als een uit het hoofd geleerd lesje en niet alsof hij het echt meende, toch nam Kyara dit complimentje met een glimlach in ontvangst. Lucas was geen man die met complimenten strooide. Hij was veeleisend, zowel naar zijn personeel als naar zijn vrouw en dochters en vond niet snel iets goed. Met zijn scherpe blik vond hij meestal wel een verbeterpuntje en hij schroomde dan niet om dat kenbaar te maken. Als het om haar presentatie naar de buitenwereld toe ging, was hij echter

bijna altijd tevreden. Kyara deed er dan ook veel voor om er zo goed uit te zien. Ze bracht wekelijks een bezoek bij de schoonheidsspecialiste, liet maandelijks haar haren in model knippen en bijkleuren, ze sportte iedere dag, lette op haar voeding en dronk veel water. Ze kocht alleen de beste merken make-up en had zich door een visagist goed laten voorlichten over hoe ze die moest gebruiken. Het resultaat was er dan ook naar. Ze had onlangs haar dertigste verjaardag gevierd, maar werd meestal hooguit vijftientig geschat. Haar glanzende haren en gladde, matte huid in combinatie met de glinstering in haar ogen gaven haar een jeugdige en energieke uitstraling. Vreemden die hoorden dat ze een tweeling van dertien jaar had, reageerden daar oprecht verbaasd op.

Ze liepen naar beneden, waar hun dochters Luna en Tara op de lage, brede banken voor de tv lagen en luidkeels commentaar gaven op de beelden op het scherm.

‘Wij gaan,’ kondigde Kyara aan terwijl ze het korte, zilvergrijze bontjasje aantrok wat Lucas voor haar ophield.

‘Liever jullie dan wij,’ grinnikte Luna. Ze zwaaide loom naar haar ouders.

‘Gedraag jullie,’ bromde Lucas.

‘Altijd,’ verzekerde Tara hem. ‘Mam, heb je pizza gehaald?’

‘Ligt in de vriezer, jullie kunnen je gang gaan met je lievelingsmaaltje. Carlijn is thuis, dus jullie kunnen haar bellen als er iets is. Ze weet dat wij er vanavond niet zijn.’

‘Veel plezier, eet smakelijk,’ wenste Luna.

‘Vast niet zo lekker als wij,’ hoorde Kyara Tara nog zeggen voor ze de buitendeur uitliep.

Ze glimlachte. Luna en Tara waren verzot op pizza, iets wat ze normaal gesproken niet als avondmaal kregen bij hun moeder, die altijd hamerde op gezond eten. Bij dit soort gelegenheden, als zij en Lucas niet thuis aten, kocht ze het wel voor ze, waardoor de tweeling het nooit erg vond om samen de avondmaaltijd te gebruiken. Overigens had ze nooit de indruk gekregen dat de meisjes het vervelend vonden om alleen thuis te zijn ’s avonds. Ze vermaakten zich samen prima en waren verstandig genoeg om geen gekke dingen uit te halen als het ouderlijk toezicht ontbrak. Bovendien was Carlijn er, hun buurvrouw. Zij hield op verzoek van Kyara steevast een oogje in het zeil als zij zelf niet thuis waren. Lucas werkte als manager in het concern van zijn vader, een keten van bekende warenhuizen, verspreid over het

land. Die functie bracht nu eenmaal de nodige sociale verplichtingen met zich mee. Nu viel dat nog mee, in de toekomst zou het op dat gebied een stuk drukker worden, bedacht Kyara tijdens de rit naar het restaurant waar het diner gegeven werd. Wat dat betrof kwam het heel goed uit dat ze al zo jong hun kinderen hadden gekregen. Luna en Tara konden nu, op hun dertiende, al goed alleen thuis blijven. Als ze over een paar jaar nog meer avonden weg zouden zijn vormde dat dus geen probleem. Zij kon haar man altijd vergezellen zonder oppas te hoeven regelen.

Derk, haar schoonvader, was begin zestig. Over niet al te lange tijd zou hij stoppen met zijn werk als algemeen directeur en nam Lucas de zaak van hem over. Dat stond al vast sinds zijn geboorte, want het bedrijf was vanaf de oprichting, honderd jaar geleden, in het bezit van de familie Hoogevorst. Als enig kind had Lucas nooit anders te horen gekregen dan dat hij ooit het familiebedrijf zou gaan beheren. Na de middelbare school was hij er meteen in dienst gekomen, want Derk vond het belangrijk dat zijn zoon het bedrijf in al zijn facetten leerde kennen voor hij er de scepter over ging zwaaien. Zo was Lucas begonnen als verkoper

in één van de filialen, een baan die later werd ingeruild voor een functie op kantoor. Door middel van enkele gerichte cursussen en uiteraard door lering in de praktijk had hij inmiddels voldoende kennis opgedaan om zijn vader op te kunnen volgen.

Ze waren dus verzekerd van een goede toekomst, mijmerde Kyara verder. Zij hoefde zich niet druk te maken over werk, Lucas verdiende meer dan genoeg om hun gezin van te onderhouden en dat werd straks alleen maar meer. Over een paar jaar zouden ze hun, overigens riante en dure, hoekwoning kunnen verruilen voor een zelfde soort villa als waar haar schoonouders in woonden. Een groot, statig huis, omgeven door een enorme tuin met daarin een zwembad, twee zonneterrassen en een eigen tennisbaan. Niet slecht voor een meisje wat op haar zestiende zwanger raakte en zonder diploma van school af was gegaan! Kwade tongen beweerden in die tijd dat ze expres zwanger was geworden om zichzelf zo te verzekeren van een financieel zorgeloos bestaan. Die roddels waren nog eens extra aangewakkerd toen Kyara, die toch al niet zo goed was in leren, zonder examen te doen van school afging, met een toelage van Lucas' ouders op zak zodat ze

zelf voor de tweeling kon zorgen. Zij had zich nooit zoveel aangetrokken van deze wilde verhalen. Als ze zelf maar wist hoe het zat, zei ze altijd. De zwangerschap was haar overkomen na een antibioticakuur die de werking van de anticonceptiepil verzwakte. Als ze de moeite had genomen om de bijsluiter goed door te lezen had ze dat geweten, nu kwam het als een nare verrassing op haar pad. Hoewel ze er nooit bewust voor gekozen zou hebben om op haar zeventiende moeder te worden van een tweeling, was ze dolgelukkig met haar dochters toen ze er eenmaal waren. Net als Lucas trouwens. Hij had haar niet in de steek gelaten, maar was een dag na haar achttiende verjaardag met haar getrouwd, zij het met lichte dwang van zijn ouders. Twaalf jaar geleden alweer...

Kyara blikte even opzij, naar het vertrouwde profiel van Lucas, die strak op de weg keek. Het huwelijk had haar niet alles gebracht waar ze tijdens haar jeugdige verliefdheid over droomde, maar ze hadden het zeker niet slecht samen. Ze was in ieder geval meer dan tevreden over het leven wat ze leidde, al was Lucas dan niet de ideale echtgenoot gebleken en ontbrak het hen aan passie en hartstocht. Ze leefden meer als broer en zus. Maar ach, passie was over-

schat, kon ze nuchter denken. Wat zij deelden was ook waardevol. Twee gezonde, prachtige dochters, een mooi huis en een leven zonder zorgen en zonder stress. Ze kon doen en laten wat ze wilde, Lucas legde haar weinig beperkingen op en er was geld genoeg om haar dagen leuk te kunnen vullen. Dit alles compenseerde ruimschoots datgene wat ze tekort kwamen in hun relatie. Wat wilde ze nog meer? Een allesoverheersende, vurige liefde zou leuk zijn, maar Kyara was realistisch genoeg om te beseffen dat vurige liefdes vaak snel opbrandden en slechts brandhout achterlieten. Een klein, bestendig vuurtje wat lang bleef branden en de boel verwarmde zonder verzengende hitte af te geven, was veel beter.

‘Wat ben je stil,’ zei Lucas naast haar. ‘Dat ben ik niet gewend van je. Voel je je niet goed?’

‘Ik voel me prima.’ Ze glimlachte snel naar hem voor hij weer optrok bij het verspringen van het rode verkeerslicht naar groen. ‘Ik bedacht me hoe snel de tijd gaat. Het lijkt nog maar zo kort geleden dat Luna en Tara in de wieg lagen. Heb jij dat soort gedachtes nooit?’

‘Niet echt. Ik leef liever in het moment dan in het verleden,’ antwoordde Lucas. ‘Die tijd zou ik trouwens niet meer over willen doen, zo

makkelijk was het niet.'

'We hadden het slechter kunnen treffen,' meende Kyara, nuchter als altijd. 'De meeste tienermoeders zijn er een stuk beroerder aan toe. Die moeten naast de verzorging van hun kind ook nog naar school of werken om de kost te verdienen, waardoor hun jeugd meteen voorbij is. Sommige worden zelfs op straat gezet door hun ouders, die moeten zelf maar uitzoeken hoe ze het redden. Nee, dan mogen wij zeker niet klagen. Het geld van jouw ouders stelde ons in staat om goed voor de meisjes te zorgen en dankzij de liefhebbende oma's van beide kanten hebben wij weinig in hoeven leveren op onze jeugd. We konden gewoon uitgaan wanneer we wilden, er was altijd wel een oppas voor handen. We hebben ook niet hoeven sappelen om een huisje te kunnen huren en eten op tafel te krijgen. We zijn best verwend mensen, Lucas.'

'Dat is maar hoe je het bekijkt. Ik vond het erg moeilijk om op mijn achttiende al de verantwoording voor twee baby's te hebben. Hulp of niet, het kwam uiteindelijk toch op onze schouders neer. Vooral die eerste maanden vond ik een crime.'

'Waarom? Vanwege de vele luiers die op een